

Daniels bok – nummer hundre og femti

Tolkning av Esekiel 37 og dens relevans for de siste dager

Jeff Pippenger

2024-03-21

Etter at Esekiel har beskrevet prosessen hvorved de to nasjonene blir ett, fastslår han deretter at nasjonen skal bli styrt av kong David, og at han vil inngå en pakt med dem, og at hans tabernakel skal være hos dem.

De skal ikke lenger gjøre seg urene med sine avguder, heller ikke med sine avskyelige ting eller med noen av sine overtredelser; men jeg vil frelse dem ut fra alle deres bosteder, hvor de har syndet, og jeg vil rense dem. Så skal de være mitt folk, og jeg vil være deres Gud. Og min tjener David skal være konge over dem, og de skal alle ha én hyrde. De skal også vandre etter mine lover og holde mine forskrifter og gjøre etter dem. Og de skal bo i det landet som jeg gav til min tjener Jakob, der deres fedre bodde; og de skal bo der, både de og deres barn og deres barnebarn, til evig tid. Og min tjener David skal være deres fyrste for evig. Og jeg vil slutte en fredspakt med dem; den skal være en evig pakt med dem. Og jeg vil grunnfeste dem og gjøre dem mange, og jeg vil sette min helligdom midt iblant dem til evig tid. Min bolig skal også være hos dem; ja, jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Og folkeslagene skal kjenne at jeg er Herren, som helliger Israel, når min helligdom er midt iblant dem til evig tid. Esekiel 37:23–28.

Esekiel kapittel trettisju gir en svært detaljert fremstilling av beseglingen av de hundre og førtifire tusen. De to stavene som skal bli til ett folk når guddommelighet forenes med menneskelighet, og de skal ha én konge over seg. Det ene folket er Guds menighet i de siste dager, som er de hundre og førtifire tusen. De to stavene er de to periodene med adspredelse for Israels nordlige og sørlige riker. Disse to stavene er dem Paulus identifiserer som «legemet», når han også identifiserer Kristus som «hodet» for dette legemet. Esekiel identifiserer Paulus' «hode» som «kong David», og «legemet» som «ett folk».

I det budskapet som ble gitt til adventismen i 1856, slik det er representert ved Hiram Edsons ufullførte serie om «de syv tider» fra 1856, henviser Edson til profetien i Jesaja, kapittel syv, om sekstifem år som det bibelske referansepunktet for utgangspunktene for begge periodene med syv tider. Tidsprofetien om sekstifem år er plassert i en gåtefull sammenheng, lik de avsnittene i Åpenbaringens bok som sier: «den som har ører, han høre.» Dersom du har øyne som kan se, og ører som kan forstå, er det noe meget underfullt i det avsnittet.

For Syrias hode er Damaskus, og Damaskus' hode er Resin; og innen sekstifem år skal Efraim bli knust, så det ikke lenger er et folk. Og Efraims hode er Samaria, og Samarias hode er Remaljas sønn. Dersom dere ikke tror, skal dere visselig ikke bli stående. Jesaja 7:8, 9.

Profetien om de sekstifem årene begynte i 742 f.Kr., og innenfor disse sekstifem årene, nitten år senere i 723 f.Kr., ble det nordlige kongeriket Israel ført bort i fangenskap av Assyria, og da disse

årene var omme i 677 f.Kr., ble Manasse bortført som fange til Babylon. Disse sekstifem årene var også fremstilt i oppfyllelsene ved avslutningen av de to nasjonenes adspredelser, de som skulle bli én stav i Esekiels beretning. De markerte henholdsvis 1798, 1844 og 1863. I de versene som identifiserer budskapet som ble forkastet i 1863, finnes det en særskilt profetisk åpenbaring som profetien er innfattet i.

Det er åpenbaringen om at en nasjons «hode» er dens hovedstad, og at «hodet» for hovedstaden er kongen. Den fremfører to vitner til denne åpenbaringen, og fører deretter hele profetien og åpenbaringen til en avslutning med gåten: «Dersom I ikke vil tro, skal I visselig ikke bli stående.» Hvis dere ikke tror at kongen er hodet, og at hodet er hovedstaden, da skal dere ikke bli stående.

Esekiels nasjon, som blir til ved sammenføyningen av de to stavene fra de nordlige og sørlige rikene, skulle ha en konge, som er et hode, som er nasjonens hovedstad. Hele avsnittet hos Esekiel taler om de profetiske kjennetegn ved beseglingen av de hundre og førtifire tusen, som representerer sammenføyningen av guddommelighet med menneskelighet i løpet av perioden da Islams syvende basun under det tredje ve lyder.

Dagene da den sjuende basun lød, i Åpenbaringen kapittel ti, begynte da det ikke lenger skulle være «tid», hvilket var 22. oktober 1844, da den tredje engel kom. På det tidspunkt erfarte Johannes bitterheten ved den dato, og han ble der og da befalt å måle templet, men å la være historien om de tolv hundre og seksti år da helligdommen og hæren ble nedtrådt, for den perioden var gitt til hedningene.

Og engelen som jeg så stå på havet og på jorden, løftet sin hånd opp mot himmelen og svor ved ham som lever i all evighet, han som skapte himmelen og det som er i den, og jorden og det som er på den, og havet og det som er i det, at det ikke lenger skulle være noen tid; men i de dager da den sjuende engels røst høres, når han begynner å blåse i basunen, da skal Guds hemmelighet fullendes, slik som han har forkynt for sine tjenere profetene. Og røsten som jeg hørte fra himmelen, talte igjen til meg og sa: Gå og ta den lille boken som er åpnet i hånden på engelen som står på havet og på jorden.

Og jeg gikk bort til engelen og sa til ham: Gi meg den lille boken. Og han sa til meg: Ta den og et den opp; og den skal gjøre din buk bitter, men i din munn skal den være søt som honning. Og jeg tok den lille boken av engelens hånd og åt den opp; og i min munn var den søt som honning; og så snart jeg hadde ett den, ble min buk bitter. Og han sa til meg: Du må igjen profetere om mange folk og nasjoner og tungemål og konger. Og det ble gitt meg et rør lik en stav; og engelen stod der og sa: Stå opp og mål Guds tempel og alteret og dem som tilber der. Men forgården som er utenfor templet, la den være ute og mål den ikke; for den er gitt til hedningene, og den hellige stad skal de trå under fot i førtito måneder. Åpenbaringen 10:5–11:2.

Tempelet som Johannes skulle måle den 22. oktober 1844, var det tempelet som hadde tilbedere «deri». Forgården skulle holdes utenfor. Det tempelet som har et alter, og som også har tilbedere deri, er det hellige i den himmelske helligdom. Det fantes et alter i forgården, men dette skulle holdes utenfor; derfor er det eneste andre alteret i Guds helligdom røkelsesalteret, som er plassert i

Det hellige. Ved den tredje engels ankomst i 1844, som var et forbilde på den tredje engels ankomst ved begynnelsen av beseglingstiden den 11. september 2001, bestod tempelet av bare to avdelinger.

Det hellige var et symbol på Kirken, som Paulus identifiserer som legemet, og Det aller helligste var et symbol på legemets hode. Det hellige er et symbol på menneskeligheten, og Det aller helligste er symbolet på guddommeligheten. Alteret, og røyken som steg opp fra alteret, som steg opp og gikk inn i Det aller helligste, representerer punktet hvor menneskeligheten ble forbundet med guddommeligheten. Menneskeligheten kan bare tre inn i Det aller helligste ved tro, men de trofastes erfaring er forlagt til Det hellige.

Der skal de ete Guds Ord, slik det er framstilt ved brødene på skuebrødsbordet. Der skal de la sitt lys skinne for menneskene og ære sin himmelske Fader, slik det er framstilt ved den sjuarmede lysestaken, som vi får vite representerer menigheten. Der skal de knytte forbindelse med guddommeligheten idet deres bønner stiger opp med Kristi fortjenester inn i selve den guddommelige nærvær.

Fra 1798 til 1844 reiste Templets Arkitekt opp et menneskelighetens tempel som Han hadde til hensikt å forene med sitt guddommelighetens tempel, men menneskeligheten gjorde opprør. Fra og med 2001 reiser Han på ny opp menneskelighetens tempel, framstilt som de hundre og førtifire tusen. Ifølge Esekiel skal «kong David» herske over nasjonen, som blir forvandlet fra en dal av døde, tørre laodikeiske ben til den mektige hæren som blir løftet opp som et banner ved den snart kommende søndagsloven.

Det sørlige riket Juda var stedet der hovedstaden Jerusalem lå, og nasjonen, kongen og hovedstaden representerer «hodet». Dersom dere tror, skal dere visselig bli stående. I forholdet mellom det nordlige og det sørlige riket var Juda «hodet»; det var der hovedstaden lå, og det er den byen Herren utvalgte til å la sitt navn bo. Det nordlige riket var «kroppen». På grunn av Salomos frafall reiste Herren opp motstandere mot Salomo. En av disse motstanderne var Jeroboam, som ble den første kongen i det delte nordriket Israel.

Og Jeroboam, sønn av Nebat, en efraimitt fra Sereda, Salomos tjener, hvis mors navn var Serua, en enke, også han løftet sin hånd mot kongen. Og dette var grunnen til at han løftet sin hånd mot kongen: Salomo bygde Millo og utbedret bruddene i byen til David, sin far. Og mannen Jeroboam var en mektig og tapper mann; og da Salomo så den unge mannen, at han var arbeidsom, satte han ham over alt arbeidet for Josefs hus. Og det skjedde på den tid, da Jeroboam drog ut fra Jerusalem, at profeten Ahia fra Sjilo fant ham på veien; og han hadde kledd seg i en ny kappe, og de var bare de to ute på marken. Da tok Ahia den nye kappen som han hadde på seg, og rev den i tolv stykker. Og han sa til Jeroboam: Ta deg ti stykker; for så sier Herren, Israels Gud: Se, jeg vil rive riket ut av Salomos hånd og gi deg ti stammer. (Men én stamme skal han ha for min tjener Davids skyld og for Jerusalems skyld, den byen som jeg har utvalgt blant alle Israels stammer.)

Fordi de har forlatt meg og tilbedt Asjtoret, sidoniernes gudinne, Kemosj, moabittenes gud, og Milkom, ammonittenes gud, og ikke vandret på mine veier for å gjøre det som er rett i mine

øyne og holde mine lover og mine forskrifter, slik som David, hans far, gjorde. Men jeg vil ikke ta hele kongeriket ut av hans hånd; jeg vil gjøre ham til fyrste alle hans levedager for min tjener Davids skyld, ham som jeg utvalgte, fordi han holdt mine bud og mine lover. Men jeg vil ta kongeriket ut av hans sønns hånd og gi det til deg, ja, ti stammer. Og hans sønn vil jeg gi én stamme, for at David, min tjener, alltid skal ha en lampe for mitt åsyn i Jerusalem, den byen som jeg har utvalgt til å sette mitt navn der. 1 Kong 11:26–36.

Nasjonen som ble skapt da Esekiel føyde de to stavene sammen, skulle ha «David» som konge, og David hersket fra Jerusalem, som er hovedstaden hvor Gud valgte å la sitt navn bo. De ti nordlige stammene var et symbol på kroppen, og Jerusalem var symbolet på hodet. På grunn av Manasses synder ble Juda bortført til Babylon i fangenskap i 677 f.Kr., og dermed begynte spredningen gjennom de «sju tider» over det sørlige riket. På den tiden forkastet Herren Jerusalem.

Likevel vendte Herren seg ikke bort fra gløden i sin store vrede, den som hans harme var opptent med mot Juda på grunn av alle de krenkelser som Manasse hadde egget ham til. Og Herren sa: Også Juda vil jeg støte bort fra mitt åsyn, slik som jeg har støtt Israel bort, og jeg vil forkaste denne byen, Jerusalem, som jeg har utvalgt, og huset som jeg sa om: Mitt navn skal være der. 2 Kong 23:26, 27.

Det var i «huset» i Jerusalem at Han valgte å la sitt navn bo, og byen og huset ble forkastet, men ved Sakarja ble det gitt et løfte om at Herren atter skulle utvelge Jerusalem.

Da svarte Herrens engel og sa: Herre, hærskares Gud, hvor lenge vil du la være å miskunne deg over Jerusalem og Judas byer, som du har vært harm på i disse sytti år? Og Herren svarte engelen som talte med meg, med gode ord, trøstefulle ord. Så sa engelen som talte med meg til meg: Rop ut og si: Så sier hærskares Herre: Jeg brenner av nidkjærhet for Jerusalem og for Sion, ja, med stor nidkjærhet. Og jeg er meget vred på de hedningefolk som lever trygt; for jeg var bare lite vred, men de hjalp til å fremme ulykken. Derfor, så sier Herren: Jeg vender tilbake til Jerusalem med miskunnhet; mitt hus skal bygges i den, sier hærskares Herre, og målesnoren skal strekkes ut over Jerusalem.

Rop ennå og si: Så sier Herren, hærskares Gud: Mine byer skal atter flyte over av velstand, og Herren skal atter trøste Sion og atter utvelge Jerusalem. Så løftet jeg mine øyne og så, og se, fire horn. Og jeg sa til engelen som talte med meg: Hva er disse? Og han svarte meg: Dette er de horn som har spredt Juda, Israel og Jerusalem. Og Herren viste meg fire smeder. Da sa jeg: Hva kommer disse for å gjøre? Og han talte og sa: Dette er de horn som har spredt Juda, så ingen mann løftet sitt hode; men disse er kommet for å skremme dem, for å slå ned folkeslagenes horn, de som løftet sitt horn over Judas land for å spre det.

Jeg løftet igjen mine øyne og så, og se, en mann med en målesnor i sin hånd. Da sa jeg: Hvor går du hen? Og han sa til meg: For å måle Jerusalem, for å se hvor stor bredden er og hvor stor lengden er. Og se, engelen som talte med meg, gikk fram, og en annen engel gikk ut for å møte ham, og sa til ham: Løp, tal til denne unge mannen og si: Jerusalem skal være bebodd som byer uten murer, på grunn av mengden av mennesker og fe der. For jeg, sier Herren, skal være en ildmur rundt henne, og jeg skal være herligheten i hennes midte. Ho, ho, fly, kom dere bort fra landet i nord, sier Herren; for jeg har spredt dere ut som himmelens fire vinder, sier Herren.

Berg deg, Sion, du som bor hos Babylons datter. For så sier Herren, hærskares Gud: Etter herligheten har han sendt meg til folkene som plyndret dere; for den som rører ved dere, rører ved hans øyesten.

For se, jeg vil svinge min hånd over dem, og de skal bli et bytte for sine tjenere; og dere skal kjenne at hærskares Herre har sendt meg. Syng og gled deg, du Sions datter; for se, jeg kommer, og jeg vil bo i din midte, sier Herren. Og mange folkeslag skal slutte seg til Herren på den dag, og de skal være mitt folk; og jeg vil bo i din midte, og du skal kjenne at hærskares Herre har sendt meg til deg. Og Herren skal ta Juda i eie som sin del i det hellige land, og han skal igjen utvelge Jerusalem. Vær stille, alt kjød, for Herrens åsyn; for han har reist seg fra sin hellige bolig. Sakarja 1:12–2:13.

Løftene om at Herren på ny skulle utvelge Jerusalem, ble oppfylt da det gamle Israel gjenoppbygde Jerusalem etter sitt fangenskap i Babylon; men profetene taler mer om de siste dager enn om de dager de selv levde i. Herren ble «reist opp fra sitt hellige tempel» den 22. oktober 1844, da Han stod opp og gikk fra Det hellige til Det aller helligste, på hvilket tidspunkt «alt kjød» skulle «tie» for Herren, for den motbilledlige forsoningsdagen var kommet, i samsvar med Habakkuk 2,20.

Men Herren er i sitt hellige tempel; all jorden tie for hans åsyn. Habakkuk 2:20.

På den tid fikk Johannes i kapittel elleve i Åpenbaringen befaling om å måle templet, som Sakarja var vitne til da han «løftet atter» sine «øyne opp og så, og se, en mann med en målesnor i sin hånd». Da sa Sakarja: «Hvor går du?» Og Johannes sa til Sakarja: «For å måle Jerusalem, for å se hvor stor bredden er, og hvor stor lengden er.» Historien om gjenoppbyggingen av Jerusalem etter de sytti år i fangenskap, og historien som begynte i 1798, men endte i opprør da den tredje engel kom i 1844, identifiserer begge det arbeidet som begynte den 11. september 2001.

Det sørlige riket, byen Jerusalem og kong David er alle «hodet» der Guds karakter skal bli åpenbart. Det nordlige riket representerer «kroppen», og da Herren besluttet igjen å «miskunne seg over Jerusalem» og å «trøste henne» og igjen å «utvelge henne», identifiserer Han beseglingen av de hundre og førtifire tusen, hvilket innbefatter sammenføyningen av Laodikeas døde, tørre ben, og deretter oppvekkelsen av disse ben til en mektig hær.

Dette verket er framstilt i Esekiel kapittel trettisju, og det er framstilt ved det nordlige og det sørlige riket, som utgjør en lignelse om verket med å oppfylle paktsløftet om å skrive Hans lov på de hundre og førtifiretusens hjerter og sinn. Av de to stavene blir én, og bare én, utpekt som hodet, og dersom du tror, dersom dine øyne kan se og dine ører kan forstå, så identifiserer dette den andre staven som legemet.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«På den grunnvoll som Kristus selv hadde lagt, bygde apostlene Guds menighet. I Skriften blir bildet av oppføringen av et tempel ofte brukt for å illustrere oppbyggelsen av menigheten. Sakarja viser til Kristus som den Gren som skulle bygge Herrens tempel. Han taler om hedningene som hjelpere i verket: «De som er langt borte, skal komme og bygge på Herrens tempel»; og Jesaja erklærer: «Utlendingers sønner skal bygge opp dine murer.» Sakarja 6:12,

15; Jesaja 60:10.»

Om oppføringen av dette tempel skriver Peter: «Kom til ham, den levende stein, som vel ble forkastet av mennesker, men er utvalgt av Gud og dyrebar; og bli også dere, som levende steiner, oppbygd til et åndelig hus, et hellig presteskap, til å bære fram åndelige offer, som er Gud til behag ved Jesus Kristus.» 1 Peter 2:4, 5.

«I steinbruddet fra den jødiske og den hedenske verden arbeidet apostlene og hentet fram steiner som skulle legges på grunnvullen. I sitt brev til de troende i Efesos sa Paulus: ‘Så er dere da ikke lenger fremmede og utlendinger, men de helliges medborgere og Guds husfolk; dere er bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, mens Jesus Kristus selv er hovedhjørnesteinen. I ham blir hele bygningen føyd sammen og vokser til et hellig tempel i Herren; i ham blir også dere bygd opp sammen til en Guds bolig i Ånden.’ Efeserne 2:19–22.»

Og til korinterne skrev han: «Etter den Guds nåde som er gitt meg, har jeg som en vis byggmester lagt grunnvullen, og en annen bygger videre på den. Men enhver må se til hvordan han bygger på den. For ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt, som er Jesus Kristus. Men om noen bygger på denne grunnvoll med gull, sølv, kostbare steiner, tre, høy, strå, da skal enhvers verk bli åpenbart; for dagen skal gjøre det klart, fordi den blir åpenbart med ild; og ilden skal prøve hvers manns verk, av hva slag det er.» 1 Korinterne 3:10–13.

«Apostlene bygde på en sikker grunnvoll, selve evighetens Klippe. Til denne grunnvullen brakte de steinene som de brøt ut av verden. Ikke uten hindringer arbeidet bygningsmennene. Deres verk ble gjort overmåte vanskelig ved motstanden fra Kristi fiender. De måtte kjempe mot trangsyntheten, fordommene og hatet hos dem som bygde på en falsk grunnvoll. Mange av dem som virket som byggere på menigheten, kunne sammenlignes med murbyggerne på Nehemjas tid, om hvem det er skrevet: «De som bygde på muren, og de som bar byrder, og de som lesset på, arbeidet hver med den ene hånden på verket, og med den andre holdt han et våpen.» Nehemja 4:17.» Apostlenes gjerninger, 595–597.